

Иван Пенев
Разминаване

Притичва вятърът през моята събудена градина,
Раздвижва клоните, прошушва сред листака.
В оранжевите облаци на зноя
млади пеперуди кацат –
и оживява утрото на моята разцъфнала Родина.

Какъв простор висок? Каква далечна синева?...
Във моя двор на детството
разсънени пчели росата пият.
И спомените пълнят кратера
на моята вселенска самота,
където пътищата извървени
отлетелите надежди крият.

Защо в коритото на жребия си
изтънява на живота лятната река?
И чувствата изсъхват. И лозниците от зной изгарят.
А нашето убежище е само примирената душа,
която утре пламъчето на звездите упокойно ще запали.

Така ли отминават в нас епохите?
И младостта отрича
света, във който бяхме от полети замаяни.
А внуците ни виртуално влюбени сега надничат
в душите си, докрай изтръгнали божествените тайни.

Но техните очи не стигат
до оранжевите облаци на моята Родина,
не виждат пеперуденото кратко утро
с вятъра безгрижен.
Те търсят в чата своите далечни сънища невиджани
и ни прекрачват като някоя
прочетена отдавна книга...

КРАЙ

© Иван Пенев

Форматиране: maskara, 2008

Издание: Околчица 2008. Литературно-художествен алманах.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9809>]